

Fargefanten og Regnbuehuset

Det var en morgen i Fargeland som luktet av solskinn og nystekte vafler. Fargefanten slo opp de store, runde øynene sine og strakte seg så lang han var i sengen. For første gang på veldig, veldig lenge følte han seg helt uthvilt. Han spratt opp, kikket seg i speilet og pusset den runde, røde nesen sin til den skinte om kapp med morgensolen.

Han pilte bort til vinduet. Utenfor strålte Fargeland i alle tenkelige nyanser. Naboens gjerde var knallrosa, postkassen over gata var limegrønn, og trærne hadde blader som skiftet farge hvis vinden blåste på dem.

Men da Fargefanten så på sitt eget hus, rynket han på den oransje pannen. Huset hans var oransje. Det var en fin farge, bevares, den matchet pelsen hans perfekt. Men nå hadde huset vært oransje i en hel uke!

«En hel uke!» utbrøt Fargefanten forferdet. «Det er jo nesten en evighet i Fargeland-tid.»

For en som var så glad i farger og maling som Fargefanten, var sju dager med samme husfarge nesten uutholdelig. Det klødde i potene etter å holde i en malerkost. Han trengte forandring. Han trengte noe dramatisk. Han trengte... lilla.

«Lilla!» sa han bestemt. «Mitt hus har ikke vært lilla på nesten ett år. Det er på høy tid med litt kongelig eleganse her i gata.»

Han slukte frokosten (blåbærgrøt med gule bananskiver) og hastet ut døren. Målet var klart: Fargelands største og beste fargehandel.

Eksperten på farge og fjær

Inne i fargebutikken var det som å gå inn i en eksplosjon i en godterifabrikk. Hyllemeter på hyllemeter med malingsspann i farger som «Himmelsprett-blå», «Sint-sitron-gul» og «Drømme-rosa» tårnet seg opp mot taket. Det luktet svakt av terpentiner og muligheter.

Bak disken sto Påfuglen Pål. Pål var ikke bare en ansatt; han var en institusjon. Ingen i hele Fargeland visste mer om pigmenter, nyanser og kostbust enn ham. Når han slo ut halefjærene sine, var det som å se et levende fargekart over alle fargene som fantes – og noen som Pål hadde funnet opp selv.

«God morgen, Fargefanten!» klukket Pål og polerte en kost med de fineste silkehår. «Jeg ser på den bestemte gangen din at du er ute etter noe spesielt i dag. Er det tid for den årlige 'Sjokk-røde' fasen igjen?»

«Nei, Pål,» sa Fargefanten høytidelig. «I dag går vi for lilla. Den dypeste, mest fantastiske lilla du har. Som druesaft i solnedgang.»

Pål nikket anerkjennende. «Et utsøkt valg. Lilla utstråler ro og verdighet.» Han begynte å blande i en stor maskin som bråket og ristet.

Mens Fargefanten ventet på at druesaft-malingen skulle bli ferdig, la han merke til noen andre i butikken. Borte ved hyllen for «Kjedelige og Nødvendige Gråtoner» sto en gammel oter. Han var grå i pelsen, grå i barten, og klærne hans var en slags blanding av støv-farge og tåke-farge.

Oteren sukket tungt. Hvert ledd i den gamle kroppen hans knirket da han prøvde å løfte et lite spenn med fargen «Betong-trist».

«Au, ryggen min,» mumlet oteren. «Og kneet. Og albuen.»

Fargefanten gikk bort til ham. «God dag, herr Oter. Trenger du hjelp?»

Oteren så opp med trette øyne. «Å, hei du fargerike småtass. Jo, jeg skulle vel det. Huset mitt nede ved elven ser ut som en haug med drivved. Det flasser og er grått og trist. Jeg må male det, men jeg er så sliten. Jeg har vondt overalt. Jeg orker nesten ikke tanken på å klatre i en stige.»

Han satte fra seg spannet med et dunk. «Jeg tror jeg bare gir opp. Et grått hus passer vel til en gammel, grå oter uansett.»

En fargerik avtale

Fargefanten kjente at det stakk litt i hjertet. Ingen i Fargeland burde bo i et hus som gjorde dem triste. Han så på sine egne sterke, oransje potter. De var skapt for å male. Han så på oterens skjelvende hender.

Plutselig fikk Fargefanten en idé. En idé som var mye større og viktigere enn hans eget lilla husprosjekt.

«Hør her, herr Oter,» sa Fargefanten ivrig. «Jeg er full av energi i dag. Jeg kan male huset ditt for deg!»

Oteren sperret opp øynene. «Kan du? Men det er jo en stor jobb. Hva skal du ha for det?»

Fargefanten smilte lurt. «Jeg skal ikke ha penger. Men jeg har én betingelse: Hvis jeg skal gjøre jobben, så er det jeg som bestemmer fargene. Du får ikke vite noe før det er ferdig.»

Oteren så skeptisk ut. Han var vant til grått og brunt. Men smertene i skuldrene var verre enn frykten for farger. «Gjør hva du vil,» sukket oteren. «Bare det blir tett og ser litt bedre ut enn nå. Jeg går hjem og tar meg en middagslur. Vekk meg når du er ferdig.»

Fargefanten snudde seg mot Påfuglen Pål, som hadde overhørt alt sammen. «Pål!» ropte Fargefantent. «Glem den lilla malingen. Jeg trenger mer. Mye mer!»

Pål slo ut halefjærene i begeistring. «Hva trenger du?» «Jeg trenger alt!» sa Fargefantent. «Rødt! Oransje! Gult! Grønt! Blått! Indigo! Og fiolett! Gi meg de største spennene du har av hver eneste farge i regnbuen!»

Regnbuehuset ved elven

Oteren gikk hjem og la seg under et grått ullteppe. Han sovnet tungt til lyden av elven som sildret forbi.

Utenfor startet Fargefantens sitt mesterverk. Han jobbet som en virvelvind. Han dypet store koster i malingsspannene og svingte dem rundt. Han malte ikke bare vegger; han malte følelser.

Han malte brede striper av solgul glede langs grunnmuren. Han malte bølger av havblått og smaragdgrønt oppover veggene, så det så ut som om huset danset med elven. Rundt vinduene malte han karmen i flammende rødt og oransje, som om huset alltid hadde varme i seg. På taket malte han store sirkler av lilla og rosa, som sukkertøy som hadde smeltet i solen.

Han ble dekket av maling fra topp til tå. Den oransje pelsen hans var nå en blanding av alle fargene i butikken, og den røde nesen hans hadde en stor grønn flekk på tuppen. Han nynnet og sang mens han jobbet. Dette var mye morsommere enn å bare male sitt eget hus lilla!

Etter flere timer, da solen begynte å gå ned og kastet et gyllent lys over Fargeland, la Fargefantens ned den siste koster. Han var sliten i armene, men hjertet hamret av stolthet.

Han gikk forsiktig inn og banket på soveromsdøren til oteren. «Herr Oter? Nå er det ferdig.»

Oteren gryntet, strakte på seg og subbet ut i gangen, fortsatt med det grå teppet rundt skuldrene. Han gned søvnen ut av øynene og åpnet ytterdøren.

Han stoppet opp. Han gispet. Han mistet teppet i bakken.

Foran ham sto ikke lenger det gamle, triste huset av drivved. Det sto et palass av glede. Det var som om en regnbue hadde krasjlandet rett på tomten hans og bestemt seg for å bli boende. Det lyste opp hele elvebredden.

«Jøje meg...» hvisket oteren. Stemmen hans skalv litt.

Fargefantens holdt pusten. Var det for mye? Hadde han overdrevet?

Oteren gikk sakte rundt huset. Han tok på en gul stripe. Han strøk over en blå bølge. Så begynte skuldrene hans å riste. Fargefantens ble redd for at han gråt.

Men oteren gråt ikke. Han lo. Det startet som en liten humring, og vokste til en stor, buldrende latter som fikk barten hans til å dirre.

«Det er... det er helt fantastisk!» ropte oteren. Han snudde seg mot Fargefantens, og øynene hans, som hadde vært så matte og trette tidligere på dagen, gnistret nå like sterkt som de nye veggene. «Jeg føler meg femti år yngre bare av å se på det! Vondten i kneet er nesten borte!»

Han ga Fargefanten en klem, og Fargefanten ble litt grå av støvet fra oterpelsen, mens oteren ble litt regnbuefarget av malingen på Fargefanten.

«Dette kan vi ikke holde for oss selv,» sa oteren bestemt. «Dette må feires. Vi skal ha fest! En fargefest!»

Den store fargefesten

Og for en fest det ble. Oteren, som vanligvis holdt seg for seg selv, inviterte hele Fargeland. Ryktet om «Regnbuehuset ved elven» spredte seg raskere enn man kan si «malingsflekker», og snart krydde det av folk i hagen.

Påfuglen Pål kom, og nikket anerkjennende til fargebruken. «Dristig,» sa han. «Veldig dristig. Jeg liker det.»

Oteren hadde funnet frem gamle saftflasker fra kjelleren. Sammen med Fargefanten blandet de saft i alle mulige farger. De hadde rød bringebærssaft, gul sitronsaft, grønn pæresaft og en merkelig blåbærblaning som ble helt lilla.

De bakte boller i hundrevis. Fargefanten lagde melisglasur i matchende farger. Det var boller med blå glasur og gule prikker, røde boller med grønne striper, og noen boller som bare var en herlig smørje av alt sammen.

Hele kvelden danset og lo innbyggerne i Fargeland rundt det nymalte huset. Musikken spilte, saften flommet, og bollene forsvant i rekordfart.

Midt i alt sammen sto den gamle oteren. Han var ikke lenger grå og trist. Han strålte i gjenskinnet fra regnbuehuset sitt, og han danset så leddene knaket – men denne gangen knaket de av glede, ikke av smerte.

Fargefanten sto litt i bakgrunnen og spiste en bolle med oransje glasur. Han så på huset han hadde malt, og på den glade oteren. Han tenkte at sitt eget hus kunne vente en uke til med å bli lilla. For akkurat nå fantes det ikke noe finere i hele verden enn å se hvordan litt farge kunne forandre alt.

Rødt, gult og litt magi – nå er Fargefantens historie forbi

© **Fargeland.no** Denne historien er utarbeidet og eies av Fargeland.

Idé av Henrik Jagland Sæterdal. Kopiering eller videresalg er ikke tillatt uten avtale.

Last ned flere historier på www.fargeland.no